

Børne Blad

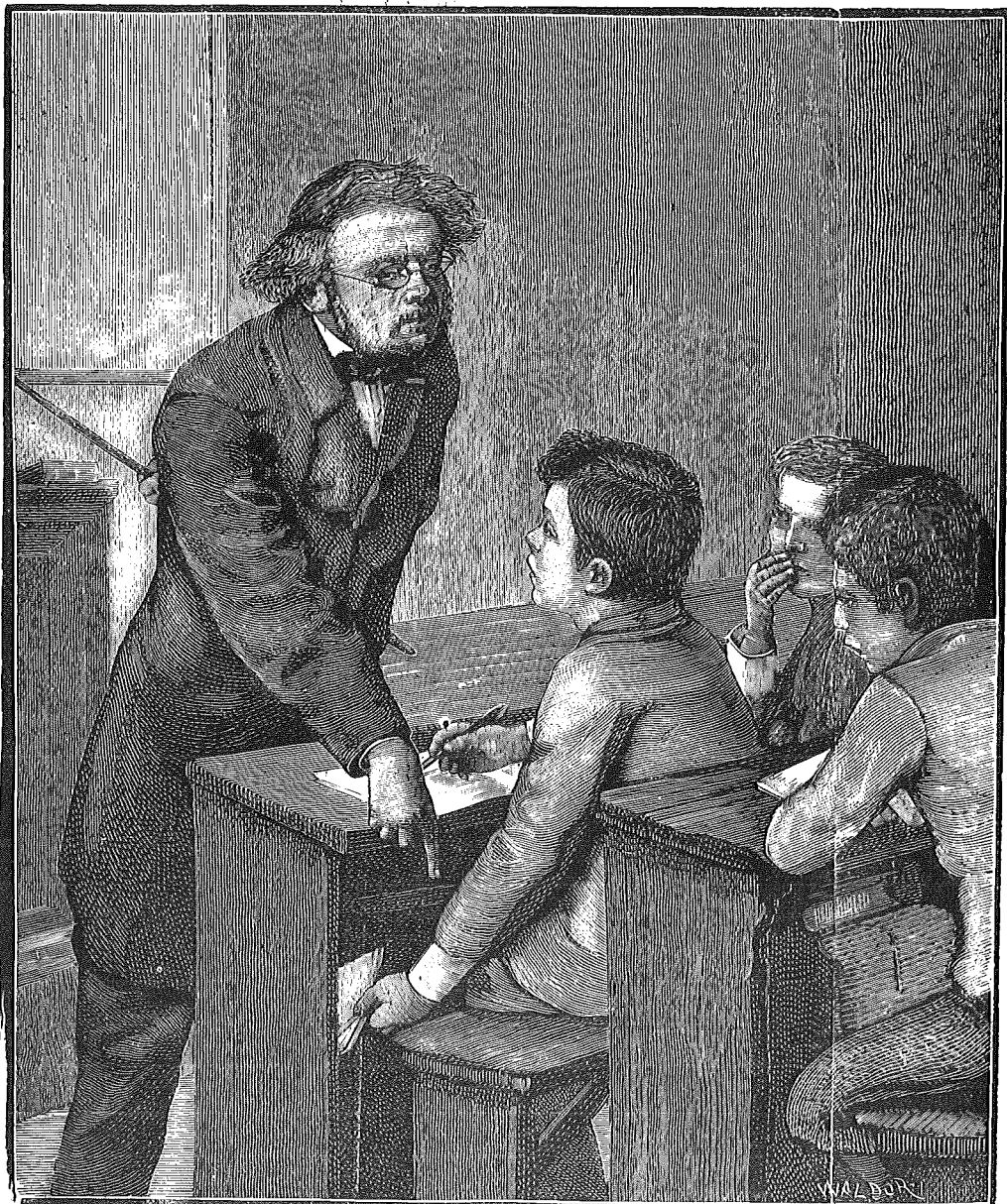

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 48.

30te november 1890.

16de aarg.

Øreben i suff.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. 3 paffer til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wutzberg, Decorah, Iowa.

Herren bevarer sine.

en 18de april om aftenen i aaret 1518 red grev Eberhard over slotsbroen til sit slot Erbach. Det faldt ham tungt at rive sig løs fra hjemmet; thi hans yngste datter laa for døden. Hvad var det da, som drev ham derafra?

I det forløbne aar havde Gud ladet sit længe forglemte ord prædike i Wittenberg af Dr. Martin Luther. Dennes skrifter var i kort tid blevene spredte over hele Tyskland, og i manges hjerter havde ordet slaaet rod og baaret frugt. Men blandt de store og vise i denne verden fandtes der ogsaa mange, som søgte at stampe mod brodden og modstaa det aabenbarede ord; til disse hørte grev Eberhard af Erbach. Hans slotsprest havde af alle kræfter opmuntret hans uvilje mod Luther, og nu havde greven foresat sig at gribe den tjæsterste munk, tvinge ham til at tilbagefalde sine falske meninger og lægge ham i baand og lænker. Grevens slotskapellan havde faaet at vide, at Luther idag reiste til Wittenberg for at prædike der, og han havde overtalt sin herre til, naar Luther den følgende morgen forlod staden, da at gribe ham og føre ham fangen til slottet.

Alle de veie, ad hvilke Luther mulig kunde reise, blev besatte med ryttere; greven selv red ind i staden, for at blive der natten over. Paa gaderne var der liv og rørelse, alle talte om Luther og om den vældige prædiken, han idag havde holdt. Ved verts-

huset steg greven af hesten, bestilte et værelse for natten, kastede sig udmattet ned paa sengen og faldt isøvn. Men efter nogle timers dyb søvn vaagnede han op, og da han ikke kunde falde isøvn igjen, stod han op og aabnede vinduet. Da kom han saa levende til at tænke paa sit syge barn, og han opsendte en inderlig bøn til den himmelske fader for hende, sig selv og alle sine tjære. Maalet for sin reise havde han næsten forglemt.

Da blev der pludselig tændt lys i et værelse lige over for ham, og greven hørte i nattens stilhed en dyb, skjøn, mandlig stemme tale følgende ord: „I Gud Faders, Gud Søns og den Hellig Andes navn, amen!“ Greven kunde ogsaa, da hans værelse laa høiere, skjelne en mandlig skikkelse, som laa paa knæ. Efter en stund at have bladet i en bog, begyndte manden at bede: „Paa dig, herre, stoler jeg; min Gud, hjælp mig mod alle mine forfølgere, og frels mig, at de ikke som løven skal sønderslide min sjæl og knuse den, medens der ingen er, som hjælper.“

Saaledes havde greven endnu aldrig hørt nogen bede. De mægtige ord bankede som hammerflaag paa himmelporten, især disse ord: „Mit skjold er Gud, han hjælper de retfærdige.“

„Sandelig“, saaledes nødtes greven til at tænke, „denne har et bedre skjold og et bedre sverd end jeg.“ — Og da den ubekjendte af sit fulde hjerte bad for kristenheden, at Gud maatte lade sit evangeliums lys opgaa over den, og at menneskene maatte lære at kjende det ene fornødne — da rørtes greven dybt, og med taarer i øinene foldede han sine hænder og sagde høit: „Amen! Amen!“

Urolig gik han frem og tilbage i sit værelse. Han længtedes efter at se og tale med den mand, som kunde bede saa inderlig. Endelig gryede dagen; greven ringede paa berken og spurgte, om han vidste, hvem som boede i værelset lige overfor.

„Det er Luther, den erketjætter“, svarede verten; „han har allerede flere timer havt lysset tændt.“

Greven stod som lynslagen. „Luther?“ —

„Ja, Dr. Martin Luther,“ gjentog verten og saa forbausset paa greven. Til sidst bortffjernede han sig.

Greven stod endnu en stund taus; endelig befandte han sig; uden at røre sin frokost gik han ind i huset paa den anden side af gaden, og et øieblik efter stod han foran Luther.

Denne reiste sig fra sin stol og saa spørgende paa den indtrædende, som i fuld rustning og med sverd ved siden stod foran ham uden at sige et ord. Endelig spurgte Luther venlig, hvad den fremmede ønskede. Da faldt greven paa knæ og raabte: „J er bedre end jeg! Gud forlade mig, at jeg tænkte paa at gjøre eder fortræd!“ Derpaa tilstod han, i hvilken hensigt han var kommen til staden, hvorledes han havde hørt Luther bede, og hvorledes hans ord havde overvældet ham.

„Nei, ikke mine ord, men herrens ord, som jeg arme, uværdige mand atter med Guds hjælp vil lade komme til agt og ære blandt Tysklands folk. Gaa med fred, hr. greve; han som har begyndt det gode verk i eder, han skal ogsaa fuldkomme det. Hans ord kan J ikke hindre; thi herrens ord forbliver i al evighed.“ —

Da greven samme dags aften naaede sit hjem, kom hans hustru ham imøde med det glade budskab, at barnet havde sovet godt og nu havde det meget bedre. Den lille sad i sengen og legede, ventende paa faderens komme.

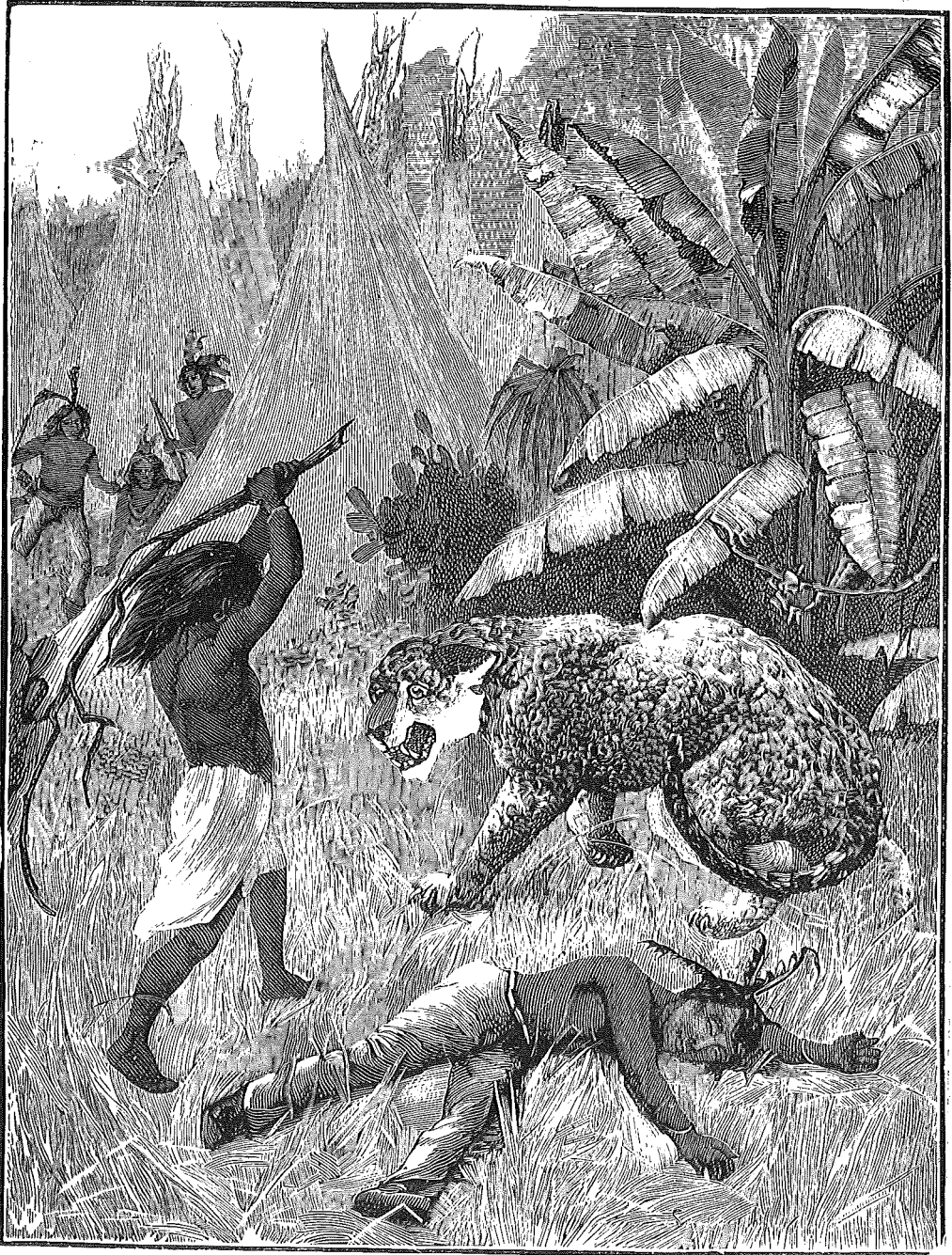
Fra den tid sørgede greven troslig for, at det ord, som han hidtil havde forfulgt, rent og klart blev forkyndt for hans talrige undergivne.

En rørende hændelse.

Mit navn er Anthonius Hunt. Jeg er kvæghandler og bor milevis borte paa vestens prairier. Der var ikke et hus at se, da vi flyttede derud, min hustru og jeg; heller ikke nu har vi mange naboer.

En dag for omtrent ti aar siden tog jeg hjemmefra for at sælge 50 stykker kvæg. Jeg skulde kjøbe med mig hjem nogle kolonialvarer og andre sager til huset og fremfor alt — en dukke til vor yngste lille pige; hun havde ikke havt nogen ordentlig dukke før, blot nogle kludedukker, som mor lavede. Dolly — saa var den lilles navn — kunde ikke tale om andet og fulgte mig lige til porten og raabte efter mig: „Kjøb en stor en, papa!“ Kun en far kan forstaa, hvorledes jeg var optagen af denne dukke, og hvorledes jeg, da kvæget var solgt, først skyndte mig afsted for at kjøbe den til Dolly. Jeg fandt en stor dukke med øine, som kunde aabne og lukke sig, naar man trak paa en snor, og fik den saa anbragt blandt mine andre sager. Jeg stundede efter at komme afsted og høre Dollys glædesraab, naar hun fik den meget ønskede dukke.

Jeg satte mig op paa en sikker gammel heft, som var godt belæsset. Ratten kom paa, før jeg var en mil fra byen, og den var begsfort, medens jeg var midt paa det vildeste veistykke. Jeg kunde have følt mig frem, saa vel kjendte jeg veien, men da brød stormen, som havde truet, løs, og regnen øsede ned i strømme, medens jeg endnu var en mil fra hjemmet. Jeg red fremover, saa raaskt jeg kunde; men pludselig hørte jeg et skrig som af en barnestemme. Jeg standsede og lyttede. Jeg hørte det igjen. Jeg raabte, og der blev svaret. Jeg kunde intet se. Alt var mørkt, da jeg steg ned og sølte mig for i græsset; jeg raabte igjen, og atter blev der svaret. Saa begyndte jeg at undres. Jeg er ikke bange af mig; men man vidste, at jeg var kvæghandler

Overfald af en jaguar.

Norge, Sverige og Danmark.

og havde penge paa mig. Jeg er heller ikke overtroist — ikke meget — men hvordan kunde et virkelig barn være paa prairien i en saadan nat og paa denne tid? Det kunde være noget overnaturligt! Den feig-hed, som skjuler sig i de fleste mennekker, viste sig da ogsaa hos mig, og jeg var halvt tilbøjelig til at løbe bort; men atter hørte jeg den ynkkelige klynken, og jeg sagde: „Hvis noget barn er her, er Anthonius Hunt ikke den mand, at han lader det ligge og dø.“ Jeg søgte atter. Omfider kom jeg til at tænke paa en hulning under høien og samlede mig frem den vei. Der fandt jeg en liden drivbaad tingest, som hulkede og klyntede, da jeg tog den i mine arme. Jeg raabte paa hesten, og dyret kom, og jeg satte mig op og svøbte min frakke om den lille vaade, idet jeg lovede at tage barnet hjem til mama. Det saa dødsrædet ud, og snart græd det sig isøvn ved mit bryst. Det havde sovet der over en time, da jeg saa mine vinduer. Der var lys i dem, og jeg formodede, at min hustru havde tændt lys for min skyld; men da jeg kom ind paa gaardspladsen, saa jeg, at der var noget iveien, og stod frygtslagen i flere minutter, før jeg kunde aabne døren. Tilfaldt gjorde jeg det og saa værelset fuldt af naboer og min hustru grædende midt iblandt dem. Da hun saa mig, skjulte hun ansigtet og sagde: „O, fortæl ham det ikke! Det vil dræbe ham!“

„Hvad er der paafærde, naboer?“ raabte jeg.

Og en sagde: „Intet nu, haaber jeg. Hvad har du der i dine arme?“

„Et stakkels barn, som har forvildet sig“, sagde jeg; „jeg fandt det paa veien. Tag det, vil du? Jeg er træt.“ Og jeg løfte det sovende barn op og saa mit eget barns, min lille Dollhs, ansigt.

Det var min skat og ingen anden, jeg havde taget op paa den vaade vei. Mit lille barn var gaaet for at møde papa og

duffen, medens moderen arbejdede. Jeg takkede Gud paa mine knæ foran dem alle. Herren styrede min vei den nat, og han, som er Israels vægter, der ikke sover, han vaagede over barnet og lod mig blive dets retningsmand.

J Guds faderstjød er der tryghed og fred. Selv om natten er aldrig saa sort, selv om storm og uveir raser, hos ham er vi sikre, og han sender os hjælp i rette tid. Han lærer os ved sin gode Helligaand at holde os nær til ham, saa vil han holde sig nær til os. Da kan vi synge af hjertet:

Jeg er i min faders stjød,
 har i himmerige hjemme,
 der jeg synd og sorg og død
 aldrig mere skal fornemme;
 arven saar jeg vist og sandt,
 har den Helligaand til pant.

Overfald af en jaguar.

(Med billede.)

Jaguaren eller den amerikanste tiger er den nye verdens farligste robdyr og er udbredt fra Uruguay til den sydlige del af de nordamerikanste fristater.

Omtrent klokken to en eftermiddag sneg et af disse dyr sig omkring en indianst landsby ikke langt fra floden Drinoko i Sydamerika. Den havde saaet øie paa en gut og en pige, som sad sammen i græsset, og nærmede sig stille og lydløst; snart ilede den fremad med lange skridt, og snart lagde den sig ned i skjul af det tætte græs, indtil den tilslut gjorde et langt sprang frem til det sted, hvor børnene sad.

Et forfærdelsesfremkaldende løb fra den lille guls læber; dyret holdt ham mellem sine klør paa samme maade som en kat, der har fanget en mus. Allerede havde han saaet flere smertefulde saar i hovedet, og nu gjorde dyret tegn til at ville pine sit bytte til døds, saaledes som man saa ofte ser en kat gjøre.

Med sine skarpe klør strøg den henad guttens legeme, hvorfra allerede blodet strømmede.

Imidlertid skulde ikke jaguaren uhindret faa lov til at mishandle den stakkels gut efter behag. Raff griber den modige lille pige en gren og begynder af al magt at slaa løs paa jaguaren. Samtidig udstødte baade hun og gutten saadanne sterke strig, at det blev hørt over hele landsbyen, og adskillige folk kom styrrende ud.

Jaguaren havde ikke lyst til at stifte disses nærmere bekendtskab, og sneg sig straks ind i skoven igjen uden at gjøre gutten mere skade eller endog forsøge paa at røre pigen. Det var skam, at ikke nogen af mændene fik sendt den et skud i livet, før den slap undaf.

Det vil vist glæde vore læsere at høre, at gutten ikke var værre saaret, end at han slap fra det med livet; en europæisk reisende talte med ham og skildrer ham som en kvit og forstandig gut.

Gutten og den katholske prest.

Hen katholsk prest i Irland mødte en dag en liden gut, som gik hjem fra skolen med sin bibel under armen.

„Gaar du i den protestantiske skole“, spurgte presten.

„Ja“, svarede gutten.

„Det tænkte jeg nok“, sagde presten, „da jeg fik øie paa den bog, som du har der i haanden. Den er meget farlig; maa jeg se den?“

„Bogen“, svarede gutten, „er Guds eget ord, som lærer os, hvorledes vi skal elske Gud, gjøre hans vilje og blive salige.“

„Følg hjem med mig“, bød presten.

Gutten adlød, men da de kom ind paa prestens kontor, tog denne bibelen fra den stakkels gut og kastede den paa ilden.

„Det er til dit sande gavn“, sagde presten, „at du mister denne bog; thi den er

meget farlig; men nu maa du ogsaa holde op med din skolegang, det befaler jeg dig.“

Bibelen gik op i luer, og den stakkels gut var først meget bedrøvet derover, men begyndte tilsidst at le.

„Hvorfor ler du?“ spurgte presten.

„Jeg kan ikke lade være“, indvendte gutten.

„Men jeg befaler dig straks at sige mig, hvorfor du ler“, vedblev presten.

„Jo, jeg maa nok le“, gab gutten til svar, „naar jeg tænker paa, hvor umuligt det er for Deres høiværdighed at brænde de ti kapitler, som jeg har lært af den udenad.“

Ulykkelige lille gut — han kunde med kong David sige: „Jeg bevarer dit ord i mit hjerte, forat jeg ikke skal synde imod dig!“ Om end ordet i hans hjerte var libet som et sennepskorn, skal det dog ikke komme tomt tilbage, men have fremvekt, og trods ugedelige menneskers paafund spire til en sæd, som bærer frugt i evigheden.

Broderkærlighed. En liden gut saa to fugle, som hakkede hinanden. Han spurgte da sin ældre bror, hvorfor de gjorde det. „De er uvenner“, var svaret. „Åh, det kan ikke være saa“, sagde den uskyldige lille, „de er jo brødre.“

Hvorfor strider saa mange mennesker? ja, hvorfor er endog mange, som gjør fordring paa at have kristendom, uenige? Det skulde ikke saa være; vi er brødre!

Det Norske Luther-College, Decorah, Iowa.

En kortfattet beretning om dets virksomhed fra 1861-1890. Af pastor J. Th. Ulvisaker.

Denne bog vil vi gjerne anbefale. Der er to udgaver, en paa norsk og en paa engelsk. Den er prægtig udstyret med en hel del billeder og sælges for \$1.00. Send alle ordres til

Rev. J. Th. Ulvisaker,

Decorah, Iowa.

Den onde samvittighed.

Peter var en liden gut, som havde sit hjem i det skønne Italien. En lørdags eftermiddag morede han sig med at kaste sten, enten det nu var hans hensigt at kaste efter smaa fugle, eller han blot vilde øve sig i at kaste langt. Stenkastning er en farlig fornøielse, som man helst ikke burde besætte sig med; dette var heller ikke Peter uvidende om, og det var ogsaa grunden til, at han holdt sig i baggaarden, hvor ingen saa, hvad han foretog sig.

Men før han vidste ord af det, rammede han et vindu i prestegaarden, som laa lige ved siden af. Peter gav sig knapt tid til at høre paa, hvorledes glassstykkerne faldt klirrende til jorden, men sprang afsted, saa hurtig hans ben kunde bære ham, og holdt sig skjult hele den øvrige del af dagen. Han troede naturligtvis, at presten vred skulde komme og undersøge, hvem det var, som havde slaaet itu hans vindu. Dette havde han imidlertid ikke behøvet at frygte for, thi i prestegaarden havde ingen merket, hvad der var skeet. Men Peter havde allerede af sin onde samvittighed og denne sin frygt begyndt at erfare, hvorledes usorgfaldighed straffer sig selv.

Da han om søndagen gik til kirken, hvor presten pleiede at holde en slags særskilt gudstjeneste for de smaa, var hans frygt ikke bleven mindre, snarere det modsatte. Efter at være kommen ind gik han hen og satte sig paa den bagerste bænk. Men presten havde sine tanker henvendte paa alt andet end vindusruden. Han fortalte skabelseshistorien for børnene, og da han troede, at de havde fattet den, begyndte han at samtale med de smaa. Det første spørgsmål, han kom med, var:

„Nu børn, kan I nu sige mig, hvem der har skabt himmel og jord?“

Ingen af børnene svarede; en del sad i andre tanker, og resten var vel rædde for at være de første til at svare. Presten gjentog sit spørgsmål, men fremdeles til ingen nytte. Da blev han noget utaalmodig, strakte ud armen mod de bagerste bænk og raabte temmelig heftig: „Nu, — hvem er det, som har gjort det?“

Diebliffelig for Peter op, blodrød i ansigtet. Han havde hele tiden siddet og tænkt paa den ituslaaede rude og ikke hørt omtrent noget af alt det foregaaende. Da nu presten kom med sit højrøstede spørgsmål, tænkte han: „Nu kommer det! Det er bedst at gaa til bekjendelse saa snart som muligt.“ Derfor svarede han høit og tydelig:

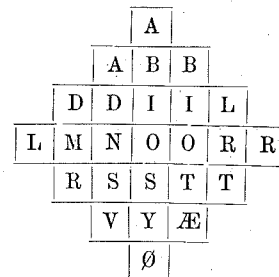
„Det er mig, som har gjort det, hr. pastor.“

Forundret spurgte presten: „Hvad siger du, Peter — har du skabt verden?“

„Nei, det var ikke det, jeg mente. Men det var mig, som slog istykker vindusruden.“

(Efter sv. Barnav.)

Geografisk diamantgaade.

Bogstaverne i ovenstaaende figur skal ordnes saaledes, at den lodrette og vandrette midtlinje kommer til at lyde ens, og at de vandrette linjer afgiver bekjendte geografiske Navne, nemlig: 1. En dansk ø. 2. En flod i Rusland. 3. En by i England. 4. En by i Sverige. 5. En by i Italien.

Hans Fløgstad.